

SYLSTÅL, n. sing. En sort stål, som förarbetas till sylar.

SYLT, sy'llt, n. 3. I socker inkokade frukter eller bär.

SYLTA, sy'llta, f. 1. I. (ursprungl.: Blöt jord) Landskapsord, som betyder: våt äng, sumpmark. (Fig. fam.) *Fastna i s-n*, möta svåra hinder, misslyckas.

SYLTA, sy'llta, v. a. 1. II. (af *Salt*; således egentl.: Insalta, inlägga med salt) Inkoka (frukt, bär) med socker, honung eller sirap. *S. pome-ranser, hallon, körsbär*. *S. kål*, bereda den till surkål. *S. i'n*, se *Insylla*. *S. öm*, sylta änyo. — *Syllande*, n. 4.

SYLTA, sy'llta, f. 1. III. Ett slags maträtt, som ätes kall med ättika och peppar, tillredd af det finhackade köttet på hufvud och fötter af svin eller kalf jemte tunga m. m., kokadt i spad med kryddor och uppslaget i en form för att kallna, eller inlagdt i en servet och åter kokadt i sitt spad samt därefter pressadt (Press-sylta).

SYLTBRÖD, n. 3. Sockerbröd, öfverstruket med sylt.

SYLTBURK, m. 2. Burk, som begagnas att förvara sylt uti.

SYLTUFVUD, n. 4. pl. — *hufvuden*. Till sylta lagadt svinhufvud.

SYLTKAKA, f. 1. Ett slags fint bakverk.

SYLTKÅL, m. sing. Se *Surkål*.

SYLTKÖRSBÄR, n. 3. En sort körsbär, som isynnerhet brukas till syltning. *Prunus Cerasus Austera*.

SYLTMJÖLK, f. sing. (prov.) Surnad får mjölk.

SYLTNING, f. 2. Inkokning i socker &c.

SYLTSAKER, f. 3. pl. Hvarjehanda syltade frukter eller bär.

SYLTSKÅL, f. 2. Skål, hvori sylt förvaras.

SYLÅDA, f. 1. Låda, hvori sylsaker förvaras.

SYLÖN, f. 3. Betalning för syarbete.

SYLÖRT, f. 3. Örtslägdet *Subularia*.

SYMAMSELL, symammsäll, f. 3. Mamsell, som försörjer sig med söm.

SYMASKIN, --sch'i'n, m. 3. Enkom inrättad maskin för verkställande af syarbete.

SYMBOL, symbbäl, m. 3. (gr. *Symbolon*) 1) Sinnebild. — 2) Trosbekännelse.

SYMBOLIK, symbbäl'ik, f. 3. 1) Lärnan om de forntida folkens religiösa symboler. — 2) Konsten att framställa religiösa idéer i motsvarande symboler, vare sig tecken eller ord. — 3) *Teologisk s. a)* Pröfning och förklaring af kristna kyrkans lärosatser. — *b)* Lärnan om ett religionspartis bekännelseskrifter.

SYMBOLISK, symbbäl'issk, a. 2. 1) Sinnebildlig. — 2) *S-a böcker*, böcker, som innefatta hufvudgrunderna för en religionsbekännelse.

SYMBOLISKT, symbbäl'isskt, adv. Sinnebildligt.

SYMFONI, symmfoní, f. 3. (grek.) Tonstycke för en hel orkester, bestående af flera satser. [Simf —, Symph —.]

SYMMETRI, --tri', f. 3. (grek.) Den ordning, som består i delars likhet eller motsvarighet på ömse sidor om en medellinie. Jernmått.

SYMMETRISK, a. 2. Som har symmetri; afpassad efter ett riktigt förhållande mellan delarna och det hela.

SYMPATETISK, a. 2. 1) Som har eller frambringa lika eller liknande känslor. — 2) Som utöfvar inflytelse, verkar på ett aflägsat föremål, utan att sättet, huru detta sker, eller medlet, hvarigenom det sker, lätteligen kan märkas eller

förklaras. *S. kur*, sådan slags sjukdomskur, som ej sker genom inverkan af medikamenter eller andra allmänt bekanta botemedel, utan genom en förmodad hemlighetsfull kraft hos vissa kroppar, vare sig att de komma i omedelbar beröring med den sjuke eller icke. [— thet —.]

SYMPATI, symmptáí, f. 3. (grek.) 1) Inbördes hemlig öfverensstämmelse mellan särskilda väsenden eller ting i naturen. Medkänsla, Deltagande. — 2) Förmodad hemlig kraft hos vissa kroppar att verka på andra. [Sympathi.]

SYMPATIKUR, symmptáí'kúr, m. 3. Se *Sympatetisk kur*.

SYMPATISERA, v. n. 1. Öfverensstämma i känslor och böjelser. [— thi —.]

SYMTOM, symm'tám, m. 3. (grek.) Tecken, förbud, isynnerhet i sjukdom. — Skrifves äfv. *Symptom*.

SYMTOMATISK, a. 2. Som tillhör eller har afseende på en sjukdoms kännetecken. — Skrifves äfv. *Symptomatisk*.

SYN, f. 3. 1) (utan plur.) Förnimmelse af ett yttre föremål genom synsinnet. *Få s. på något*. *S-en sker på det sätt, att det runda ögat, med sina vätskor, verkar såsom ett konvext syn-glas*. *Förvända s-en*, se *Förvända*. — 2) (utan plur.) Det af människans fem yttre sinnen, hvarigenom hon uppfattar bilden af yttre föremål. *Ha god, dålig s. Ha fel på s-en*. *Förlora, återfå s-en*. *Min s. när icke så långt, jag kan ej se så långt bort*. — *Syn*. Synsinne, Synförmåga, Synkraft. — 3) a) Något som ses. *En skön, sorglig s.* Se *en s. i drömmen*. — *Syn*. Anblick, Företeelse, Åsyn. — b) Se *Andesyn*. *S-er och uppenbarelser*. Se *i s-e*, hafva syner. — 4) (utan plur.) Utseende, utvertes sken. *Det bär s. för saga*, se *Saga*. *För s. skull*, för att genom skenet, utseendet villa andras ödmöde. — 5) (utan plur.; fam.) Ansigte. *Se någon i s-en*. *Slå i s-en, midt i s-en*. *Lång i s-en*, som har långt ansigte; (fam.) snopen. *Såga en något i s-en*, rent ut. *Skratta en midt upp i s-en*, skratta åt någon uppenbart, så att han ser det. — 6) Besigtning. *Hålla s.* — Bildar sammansättningarna *Skogssyn*, *Husesyn*, *Härads-*, *Boställs-*, *Riddarsyn*, m. fl.

SYNA, v. a. 1. Se *Besigtiga*. — *S-s*, v. dep. 1) Förete sig för synsinnet; blifva sedd, blifva synlig, visa sig; kunna ses. *En meteor syntes*. *Redan syntes tornen*. *En komet har syntes*. *Slottet synes ej härifrån*. *Glädjen syntes i hans ögon*. *S. till*, visa sig, låta se sig. *Det syntes ingen fiende till*. — 2) Hafva eller gifva sig utseende af. *Han tog det för hvad det syntes*. *Han vill s. lärd, vittor*. — 3) (fig.) Framtråda öppet, uppenbart, i dagen; vara eller blifva bemärkt. *Han vill gerna skjuta andra framför sig, utan att sjelf s.* *Han gör det blott, för att s.* — 4) Tyckas. *Han synes vara en god man*. *Hvad synes er derom?* *Som mig synes*, är bäst att låta bli. *Så synes honom ock*. *Det synes som han ej mer skulle tänka derpå*. *Det synes mig godt*. *Som honom godt synes*, efter hans godfinnande. — *Syn*. Tyckas, Förefalla, Förekomma. — 5) Inses. *Häraf synes, att...*

SYNAGOGA, --göga, f. 1. (grek.) 1) Judeförsamling. — 2) Tempel, byggnad, sal för judisk gudstjenst.

SYNANDE, n. 4. Besigtigande.

SYNAS, se under *Syna*.

SYNAXEL, sy'n-ax'l, m. 2. pl. — *axlar*. (opt.)